

Mediar svetlochrbtý (lat. Mellivora capensis) je na svoju veľkosť veľmi silné a agresívne zviera. Boli zaznamenané aj prípady, kedy napadli ľudí alebo automobily. Žije ticho, väčšinou ako samotár ale boli pozorované aj menšie skupinky (väčšinou matky s mláďatami). Predpokladá sa, že správanie jednotlivých populácií sa môže líšiť. Je to zviera s prevažne nočnou aktivitou, ale keď má hlad je možné ho vidieť aj cez deň ako hľadá niečo na jedenie. Inak cez deň odpočíva v nore alebo v inom úkryte. Jeho teritórium je veľké, vedie kočovný život. Samec sa pri výchove malých mediarov nezúčastňuje. Toto sa píše vo Wikipédii. Viem, že mediar vyhľadáva bitky iba pre radosť. Najradšej sa bije s leopardmi, ktoré sú oveľa väčšie, iba preto, lebo ho to baví. Videla som dokument, ako sa pobil s levmi, tí ho dokatovali tak, že skoro zomrel, ale keď sa vystrábil, išiel sa znova pobit' s tými istými levmi. Je odolný voči africkým včelám, ktoré sú desaťkrát agresívnejšie ako európske, a pokojne vyjedá ich med. S ľahkosťou zabije kobru kráľovskú, a potom sa vyspí v jej nore. Keď sa zobudí, ide ďalej provokovať iných.

Mediar je ako **Edo**. Ale Edo je taký zlý, že sa mu nevyrovná ani mediar. Nik ho nepozná inak ako provokatéra, bitkára, zlodeja, podvodníka a zlého človeka. Ani vlastná mama nie. Tá naňho zanevrela už dávno, a vždy, keď sa niekto prišiel naňho sťažovať, skončilo to tak, že sa sťažovala aj ona, a svorne zdieľali svoje trápenie. Otca nikdy nepoznal, mama mu o ňom nič nepovedala. Možno preto, lebo je ako Edo. Nikdy nežil dlhšie na jednom mieste, ale vždy sa vracal do nášho mesta. A vždy narobil za krátky čas toľko problémov, že musel ujsť. No znovu sa vracal, presne ako mediar, a znovu odchádzal, a tak to išlo dookola. No je natoľko inteligentný, že dokázal štyridsaťdva rokov unikať zákonu a ľuďom. **Až doteraz.**

Zase sa ožral tak, že spí akoby bol v kóme. Leží natiahnutý na posteli bez zvukov a pohybov. Vlastne sa mu nehýbe ani hrudník. Konečne som sa odhodlala zabiť ho. Mám na to ideálnu príležitosť, ale aspoň trochu som dúfala, že sa preberie a na okamih budem vidieť strach v jeho očiach, lebo mu aspoň za mak dôjde, čo sa deje. No nie, on si tu drichme ničím neohrozený. Tak

teda na! Bodnem ho celou silou do krku. A on nič. Ani pohyb, ani sipot, ani krv. Teda, vyteká z neho nejaká krv, ale iba trošku. Čakala som masívne striekanie z tepny. Nič. Nieкто ma predbehol.

Keď sa Edo narodil, nikdy nespál a stále kričal. To nebol plač, ale zúrivy krik, ktorý počuli všetci susedia. Niekoľkokrát k nim prišla sociálka, ale nič nespravili, lebo vraj chuderka matka samoživiteľka, a bla, bla... Tak spolu s matkou samoživiteľkou trpeli celé roky všetci susedia. Viem to, bola som jednou z nich. Keď sa dostal von z bytu, neustále vyzváňal všetkým na dvere. Keď si odstránili zvonenie, kopal do dvier, keď neotvárali, neviem odkiaľ zobral kladivo (pretože jeho mama všetko nebezpečné z bytu odstránila, dokonca aj nože, žehličku a vidličky dala k susedom a chodila si po ne iba keď varila, žehlila a jedli radšej iba lyžicou) a doriadil susedom dvere. Ak ho mama doma zatvorila, vždy sa nepozorovane dostal von. Nespočetne krát aj cez balkón rovno na balkóny nižšie, ale aj vyššie. Všade roztieral sračky, hádzal ich ľuďom na hlavu z balkóna, oštieval chodby, napádal psov, ktorých išli majitelia venčiť. Raz vraj jednému na ulici zlomil chvost a jeho mama musela majiteľovi zaplatiť. Susedu uhryzol do nohy a môjho otca do ruky. Nik nenastúpil do výťahu, keď ho tam videli s mamou. A keď ich videli na schodoch, tak sa radšej obrátili späť. Keď mal Edo sedem rokov, z celej sily zdvihol nad hlavu plech na pečenie a tresol s ním po hlave mamu, ktorá v kuchyni za stolom šúpala zemiaky. Vtedy si povedala: A DOSTŤ! A dala ho do polepšovne. Teda, pardon, do *reedukačného domu pre mládež*. Bol tam jeden deň a znenazdajky trieskal mame na dvere. Prišli si poňho a o tri dni to isté. A znova a znova. Nik nevie, ako sa odtiaľ dostal, ani ako sa dostal domov. Nakoniec tam bol ani neviem ako dlho, ale vyhodili ho stade sami, lebo vraj „kazí morálku“. Vraj tam všetkých dohrýzol, zbil, ošľal a osral. Neviem, akého väzňa by vyhodili z detenčného ústavu, ktorý mimochodom nemáme, ale milého Eda poslali naspäť k mame. A znovu nastalo peklo. Väčšina susedov sa odsťahovala a on stihol zdevastovať ich prázdne byty skôr, ako sa predali, čiže už nemali takú predajnú cenu. Dvakrát ich dokonca aj podpálil, raz aj pivnice. Bolo to aj v správach. *Horiaca bytovka, neznámy páchatel'*. Aký neznámy?! Všetci dobre vedeli, kto to bol. Edo. **Pravým menom Edmund.**

Chodil do osobitnej školy, kde týral postihnuté deti. Našli sa tam aj podobní jemu, tak prišiel o oko. Už vtedy kradol alkohol a cigarety a nachádzali ho opitého ležať na chodbe, alebo pred

panelákom. Aspoň vtedy bol pokoj. No vždy nanešťastie vytriezvel. Jeho mama nakoniec pojedla všetky lieky, čo doma mala, pritom tých na nervy mala poriadnu zásobu. Chodili ich k nej vypytovať všetci susedia. A zomrela. Edo mal vtedy trinásť. Vyčíňal ešte rok, nejakému susedovi sa podarilo zbiť ho, na to im s benzínom podpálil dvere, a za niekoľko dní ho skopal na schodoch. Hlúpa suseda nad nami mu otvorila, tú skopal tiež a priviazal ju o stoličku, kým jej nevyjedol celú chladničku. Všetci chodili z domu a domov miminálne po dvoch, s kladivom v taške. Niekoľko rás všetci volali policajtov, ale keď prišli, nevedeli ho nájsť. Nakoniec sám Edo uznal, že musí odísť. To mal asi šesťnásť.

Ja tiež nemám rada veľa vecí a veľa ľudí. Nemám rada vtierajúce sa hlasy z reklám, kytice kvetov, ktoré sa pestujú iba kvôli tomu aby sa odrezali, a aj tak zvädnú za dva dni. Neznášam slnko, teplo, komáre, kresťanstvo, judaizmus, islám a všetkých, ktorí týmto výmyslom a klamstvám veria. Neznášam, keď ľudia smrdia, nevedia spisovne rozprávať, keď sú hluční, neznášam ich aroganciu, hlúposť, chamtivosť, lakomstvo, vyrývačnosť a disrešpekt. Nemám rada vrieskajúce a rozmazané deti. Nemám rada jablká a zeler. Neznášam ešte veľa vecí, ale všetkým sa ako-tak dokážem prispôbiť. No **Edo nie**. Ten na to vždy zvysoka sral. Niekedy aj doslova. Možno som to na ňom trochu aj obdivovala – že na všetko sral a robil si v rámci možností, čo chcel. A niekedy aj mimo jeho možností. Raz ho partia chlapcov tak zbila, že takmer zomrel. Ale keď sa vyliečil, vrátil sa presne na miesto, kde bývala tá partička a išiel sa s nimi pobiť zase. **Presne ako mediár**.

Edo proste zrazu **zmizol**. V šesťnástich sa niekde spakoval, nik nevie kam. Všetci sa odrazu učili žiť normálne – bez Eda. Uplynulo sedem rokov. Všetci žili relatívne šťastne, ale stále tam bola malá piraňa nahlodávajúca psychiku – obava, že Edo sa môže kedykoľvek vrátiť. Platil totiž nájom, takže musel byť nažive. A ten pocit ohrozenia niekoľkým obyvateľom bytovky privodil rakovinu zo stresu, či mŕtvicu a infarkt z vysokého tlaku. Myslím si, že psychika ľudí v bytovke je už nenávratne poškodená. Neraz mi napadlo, že lepšie ako pocit neistoty by bolo, keby sa Edo vrátil. Aspoň by ľudia vedeli, na čom sú.

Problém je, že sa po siedmych rokoch naozaj **vrátil**. Len tak. Sused ho zbadal na chodbe a Edo mu hneď jednu pridrbal. A poplašná správa sa hneď rozšírila. Ja som bola v škole na hodine písania beletrie a esemes správa ma postavila zo stoličky. Utekala som na toaletu zaspomínať si na staré časy s Edom, trochu si nechcene podrásat' nervy a pozvracať sa. Mala som jediný pocit: **A je to tu!** Ten pocit bol silnejší ako žiaľ na pohrebe starkého, silnejší ako láska k frajerovi, a určite silnejší ako materinská láska, aj keď nijaké dieťa nemám. Nie nadarmo sa hovorí, že strach je najsilnejšia emócia.

Musela som sa zmieriť s tým, že každý deň budem prichádzať domov s možnosťou, že nájdem obhorený panelák, mŕtvych rodičov, mŕtvych susedov, ich psov, škrečkov... Jediný, koho smrť si prajem, je Edo.

Prvá s tým nápadom prišla moja mama. **Proste ho ukončiť**. Zaujímavé, že to prišlo od nej, pretože jeho mama bola jej kamarátka. No asi ho vinila z jej smrti. Alebo proste už nezniesla jeho drzosť, nevedela prijať to, že by sme sa kvôli nemu mali odsťahovať, že by sa kvôli nemu mala odsťahovať celá bytovka a ten hajzel' by tam zostal "kraľovať" sám.

Zabiť človeka bez toho, aby sa niekto dozvedel, že ste to urobili, je zložité, takmer nemožné. Najjednoduchšie je zabiť pištoľou. Teda pokiaľ je nevypátratelná, čiže bez registrácie. Lenže kde takú zoženiem? Navyše je po tom bordel a uvádza sa to ako *ohavná vražda, odporný masaker, krutá vražda, jatky*... Ako keby to bolo tak, že čím viac krvi, tým krutejšia vražda to bola. Riadna blbosť! Pomerne jednoduché sú aj bodné zbrane. Nôž, šroubovák, ihlica na štrikovanie – verte či nie, aj tou sa dá dobre zabiť. Lenže to by musel pritom drichmať. A to by bola ešte *krutejšia* vražda ako pištoľou, lebo by tam bol fyzický kontakt. A najmenej nápadné – čiže také, o ktorých by obeť ani nevedela, sú chemikálie. Lieky na predpis. Priveľké množstvo v pití, v jedle. Ale tam hrozí, že si policajti dajú dve a dve dokopy a vypátrajú, kto mal k liekom prístup. Pretože, povedzme si na rovinu, všetci sme monitorovaní zdravotnými poisťovňami a štátom ako oceľchované kravy. Ďalej drogy. Každý policajt by uveril, hlavne kvôli jeho zhumpľovanému telu, že sa predávkoval sám.

Kokáin, pervitín, heroín, éčka... Som si istá, že Edo berie všetko, takže by to nebolo podozrivé. Lenže kto má len tak prístup k drogám? Nepoznám nijakého drogového dílera, a vypytovať sa naňho kade-tade je podozrivé. **Panebože, ako ho len zabijem?!**

V rozmedzí šiestich týždňov, po útokoch na susedov, po tom, ako vylial šťanky na môjho otca, po tom, ako kopol susedu, ako ukradol nákup rovno z auta, ako podpálil susede balkón, ako zabil susedovi psa a podpálil nám dvere (zase), sa všetkých stotridsaťtri ľudí v paneláku rozhodlo zabiť ho. Myslím, že najväčšia motivácia bola smrť toho psa. Ľudia si môžu navzájom robiť prieky a smrte, ale keď sa to týka zvierat, všetci sú pohoršení viac a berú to osobne.

Najlepšie by bolo nechať ho vybuchnúť. Ako také to scify z filmov, keď proste človek exploduje a bodka. Paradajková omáčka po stenách. Sem-tam zub. Ale ako to urobiť? To neurobíte bez toho, aby o tom vedel. Museli by ste mu nacapiť samovražednú vestu.

Raz sa nás v škole pýtala učiteľka, akú superschopnosť by som chcela mať. Všetci hovorili neviditeľnosť, vedieť lietať, vedieť všetky jazyky, cestovať v čase, ovládať počasie, a blbosti à la *Spiderman*, *Superman*, *Hulk*... Ja som povedala, že by som chcela premiestňovať ľudí. Čiže teleportáciu nie mňa, ale iných ľudí. Napríklad, keď vám niekto dokonale lezie na nervy, pošlete ho trebárs na *Radvanský kopec*. Alebo do Peru, alebo do Číny... Alebo do... Zrazu by sa spamätal/a a musel/a sa vrátiť do svojho bydliska viac či menej obtiažne. Škodoradosť je asi fakt najlepšia radosť. Predstaviť si blbca, ktorý vám znepríjemnil život čo len na zopár sekúnd, ako sa odrazu ocitne v známom či neznámom prostredí, v každom prípade inde ako sa nachádzal pred sekundou, je zábava k popukaniu.

Musíme sa ho proste zbaviť. Ukončiť ho. **Smrť**. Inak to tu nik nevydrží. Myslela som si, že sa na to podujmem, kým ma niekto nepredbehol.

Stojím nad jeho mŕtvolou, nôž v ruke a nechce sa mi veriť, že je mŕtvy. Bolo čudné vraziť mu nôž do krku, chce to väčšiu silu ako som predpokladala. Ved' ten je už normálne mŕtvy! Nieкто ma určite **predbehol**. Na čase sa odtiaľto spakovať.

Do rána som nespala, iba myslela na mŕtveho Eda. Na nôž v jeho krku, ktorý som medzitým hodila do rieky. Nikdy nebehám, ale dala som si špeciálne šprint pre hranie sa na bežkyňu hodiacu do rieky vydenzifikovaný nôž *Savom proti plesniam*. A o tri čísla väčšie topánky, ktoré si už nikdy neobujem, a rukavice a skafander, ktoré si už nikdy nenavlečiem. A pri behu som myslela hlavne na to, že ho nieкто zabil ešte predо mnou. Určite nieкто z nášho paneláku. Kto je ten vrah? Aj ja som vlastne vrah, takže sa nemám čo strachovať. Ale aj tak... Nik nikdy nepotvrdil, že aj sérioví či masoví vrahovia sa neboja vrahov. Pýtal sa ich nieкто?

Prišla som domov zbavená zbrane, ktorá mala byť vražedná, a dala som si raňajky. Zmixovanú hrušku s bio citrónom a chiou. Umyla som mixér, dala som ho vyschnúť na stôl, a na stoličke vidím maminu kabelku. Nikdy mi nenapadlo hrabať sa v nej, dokonca ani keď som bola malá, lebo vraj to deti robia. Nič zaujímavé – peňaženka, mobil, vreckovky, šminky... A zopár ústrižkov. Za nákup kartou v potravinách a za nákup v hotovosti v lekární. To už zaujímavé je. Neverím, že by mama bola taká hlúpa a nezhodila lístok z lekárne do prvého koša. *Diazepam* sa preslávil ako liek na samovraždu, ale v tomto prípade to bola vražda. Určie Eda zabila mama! Ako je vôbec možné, že ho kúpila bez predpisu? Pozerám sa na ústrižok. Bolo to s predpisom. Mama zrejme chodí k psychiatrovi kvôli Edovi – aby sa s ním mohla vysporiadať a úspešne ho ignorovať, alebo aby ho mohla zabiť. Lístok stále v kabelke, ale liek nikde. Keď si tak spomeniem na tú scénu – bola tam fľaša s ochutenou vodou – tú mu určite dala mama so všetkým tým *Diazepamom*.

Zavolám mame. Neozýva sa. Kde je vlastne? Ved' tu má kabelku. Zavolám otcovi. Jeho mobil zvoní v spálni. Prečo nechal mobil v spálni? Zavolám susede pod nami. Ani vlastne neviem prečo. Zvyknem to tak robiť od malička, keď neviem, kde mám rodičov. Tá tiež nezdvíha. Zavolám

d'alšiemu susedovi o poschodie vyššie. A d'alšiemu. A d'alšiemu... Zvoním u nich, búcham na dvere. Kde, kurva, sú?!

Miesi sa vo mne svedomie poctivej občianky, ktorá má chuť zavolať políciu, s pachuťou vrahyne, ktorá vlastne nespáchala vraždu, s pocitom sprisahanectva so susedmi, s pudom sebazáchovy, a s potrebou, kurva, nájsť rodičov.

Idem dole schodmi. Intuícia mi hovorí, že tam mám ísť. Poschodie po poschodí. Už sa nemusím báť Eda, lebo je mŕtvy. Sama som ho videla. Možno jediná z našich. Poschodie, a zase d'alšie.

Zabudla som vám napísať, že okrem *Vysokej školy spisovateľstva* som vyštudovala *Kriminalistiku a kriminológiu* a dosiahla maximálne možné vzdelanie. Dokážem teda detekovať všetkých blbcov v teréne. Aspoň som si to myslela.

Zobrala som kladivo, sama neviem prečo, keďže Edo je už mŕtvy. Idem dole po schodoch. Mám tušenie, že mám ísť po schodoch, nie výt'ahom. Na chodbe sa svieti. Cestou zvoním u všetkých susedov, klopem, búcham... Nič. Nik neotvorí. Čudné. Buď sa už všetci odsťahovali, alebo ich porazilo z Eda. Keďže ho práve niekto dorazil, mali by smolu.

Postupujem nižšie, po ceste ma čakajú dve živé entity – kvitnúca čínska ruža a mačka, ktorá zase ušla susede.

Zídem až dole. Počujem vravu. Idem do pivníc. Samozrejme, že všetci sú tam. Kukajú na mňa stovkami vypeštených očí, niektorí sú vopchaní do komôr. Až tak sa báli Eda. Všetci sú tam. Natlačení, ukričaní, rozrušení, s nožmi a píly na drevo. Nechápem, prečo majú ľudia v paneláku píly na drevo.

A moji rodičia. Ich tváre takmer nespoznávam. Sú situácie, keď nespoznávate sami seba. Sami seba v zrkadle vlastne každý deň iba objavujete, pretože sa na seba nepozeráte celý deň. Ale tváre iných ľudí poznáte lepšie, pretože ich vidíte častejšie ako seba. Takýto výraz v tvárach mamy a otca som predtým nevidela. Vyzerajú ako veveryce chytené do pasce, ako psy prichytené pri zožraní

klobásky, ako kravy *judášky*, zrádzajúce svoj rod a vedúce ostatné kravy na porážku. Kukajú na mňa ako keby ma nikdy predtým nevideli.

Nik v podstate nevie, kto ho skutočne zabil. Možno to bola nevedomá spolupráca. Jediný človek, ktorý má istotu, že by ho zabil, som ja. Lenže je trestný čin zapichnutie nožom do krku mŕtvoly? Jasné, že je. *Hanobenie mŕtvoly*. Alebo proste iba hanobenie tela, prerože je už každému jasné, že keď policajti hovoria o *tele*, je to zrejme mŕtvola. Vyštudovala som predsa tú *mrte* kriminalistiku.

Nik mi cieľ nevie dokázať. Existuje paragraf za hanobenie mŕtvoly, ale to by som mohla napariť aj súdnemu lekárovi, ktorý pitvá telo. Kto dokáže, že to nerobí s radosťou? Ako hanobenie mŕtvoly sa väčšinou uvádza vykopanie tela mimo exhumácie - oštiepanie, osranie, alebo iné znečistenie tela nebožtíka, obhorenie, rozsekanie, a o nekrofilii už ani nehovorím.

Je jasné, že to bola vražda, a je jasné, že to nebola samovražda, pretože Edo by sa sám nikdy nezabil. Samovražda je totiž elegantný jav, ktorý odlišuje ľudí od zvierat.

Pozera sa na mňa dvestošestdesiatštyri očí. Civia na mňa ako keby som ho zabila ja. Civia na mňa ako keby dúfali, že som ho zabila.

„Je mŕtvy!“ Zakričím do ich vypleštených očí.

Nasleduje chvíľa ticha, nehybnosti a nedôvery, že je naozaj mŕtvy. Ale naozaj iba chvíľa. Postupne sa všetci rozídu, bez emócií, bez slov, všetci skrátka pochopili, že nebola iná možnosť a Edo musel zomrieť.

Nie sú šťastní, ani sa im neľavilo. V podstate sú od Edovej smrti všetci nešťastní. Výčitky svedomia. Nočné mory. Teraz musia brať *Diazepam* naozaj.

Ani ja nie som šťastná. Stále ma máta nôž v Edovom krku. Aj ja mám nočné aj denné mory. *Diazepam* síce neberiem, ale chodím k psychiatričke, ktorá mi povedala, že sa mám presťahovať, lebo staré prostredie jatrí staré rany. Prečo by som sa mala sťahovať, keď je už po všetkom? Keď je už ten kretén mŕtvy a nik za jeho vraždu ani nie je stíhaný? Keď mi nehrozí uhryznutie, oštie, sračky do ksichtu?

Edmund je dôkaz, že myšlienky môžu byť rovnako silné ako javy, pretože tu nezostala osoba, ale strach z nej. Jeho byt kúpili milí nájomníci, ktorí ani netušia, kto tam predtým býval. Otec, mama, dve deti – chlapec a dievča - gýčové, až na zvracanie. Všetci sú radi, všetci sa zdravia, nosia vianočné koláče, ale moja mama raz uvidela padať niečo z kabelky tej mamy. Bol to ústrižok z pokladne v lekárni. Dve balenia **Diazepamu**.